

Een makkelijke keuze

Een verhaal van Christian Deterink

I.

Walter was zich van geen onheil bewust, nog geen minuut voordat er een argeloze voorbijganger zou worden neergeschoten op nog geen tien meter van hem. Hij was zich sowieso weinig van zijn omgeving bewust. Hij stapte in een stevig tempo door over het drukke trottoir van de Bosstraat, als een paard met oogkleppen op en werd in beslag genomen door alle gedachten die hem bestookten. Hij was net van zijn werk gekomen, maar kon het ontwerp van die woning voor die hele belangrijke klant nog steeds voor zich zien. Hoe moest hij toch die kwestie met die dakkapellen oplossen? Hij werd er gek van!

Een luid claxonnerende auto deed hem opschrikken. Het was weer zo'n opgefokt Marokkaantje, zag hij, die werd opgehouden door een voertuig voor hem dat blijkbaar niet snel genoeg werd ingeparkeerd. Die types zag je hier wel vaker rondrijden en niet voor de eerste keer viel het Walter in dat ze alleen maar doelloos leken rond te rijden om te paraderen met hun zogenaamd blitse auto.

Hij keek op zijn horloge en besepte dat hij nog maar en half uurtje had voor de winkels dicht gingen. Met een schok besepte hij dat hij zich moest haasten en ook snel moest beslissen wat hij ging kopen voor Carina. Al de hele dag had hij niet kunnen beslissen tussen een doos chocolaatjes of een bos mooie bloemen...

Walter werd alweer opgeschrikt door lawaai, maar nu van stemgeluid. Het kwam van de overkant van de straat, waar een man luid vloekend opkrabbelde van de stoep. Deze was opvallend gekleed in een roomwit kostuum, alsof hij zich niet op een vrijdagavond in een straat in het stadscentrum bevond, maar op een exclusief gala of zo. De lange jongen in trainingspak die tegen hem aan moest zijn gelopen, spreidde zijn armen in het universele gebaar van onschuld, maar leek zich niet echt uit te putten in excuses. En dat leek de heer in galakostuum niet te bekoren, want die liep rood aan en begon nog harder te schelden. "Fucking muppet", meende Walter onder meer op te vangen, wat hem licht bevreemdde. Hij hield in om de scène te bekijken.

Het trainingspak was duidelijk niet gediend van de scheldkanonnade, want hij balde zijn vuisten en deed een stap naar voren. En net op het moment dat Walter dacht dat de twee elkaar zouden aanvliegen, trok Heer Gala een glimmend pistool uit zijn binnenzak. Hij kantelde het pistool een kwartslag op die manier waarvan Walter altijd had gedacht dat men dat alleen in films deed. Rondom de twee kemphanen deinsden de voorbijgangers terug, maar niemand was in staat zich in veiligheid te brengen voor de Galaheer plompverloren een handvol schoten afvuurde. Enkel daarvan raakten zijn slachtoffer vol in de romp, die als een slecht bestuurde marionet schoksgewijs naar achteren leek te worden getrokken en neerkwam in een stapel vuilniszakken. Eén afgedwaalde kogel raakte echter gruwelijk genoeg precies het hoofd van een overstekend meisje, dat aan één zijde ontplofte. Het verbaasde Walter hoe snel haar opeens zielloze lichaam op de straatstenen kwakte.

"Wilde je dit? Hè? Wilde je dit?", schreeuwde Heer Gala naar het lijk dat tussen de vuilniszakken lag. Walter kon hem opeens goed verstaan in de verbijsterde stilte die over de hele straat was neergedaald. De man borg zijn pistool weer op in zijn binnenzak alsof het een portefeuille was en klopte zijn kleding af. Toen hij merkte dat er vuile vegen op zijn broek zaten vloekte hij nog een keer.

“Mijn pak godverdomme, stomme Muppets!”, vloekte hij. Volledig onaangedaan vervolgde hij hierna zijn weg, geen aandacht bestedend aan de mensen die voor hem wegcropen in portieken of achter geparkeerde auto’s. Vijftig meter later verdween hij om een straathoek.

Walter keek hem verbijsterd na en probeerde zijn gedachten te verzamelen. Maar daar kreeg hij de kans niet toe, want hetzelfde moment... kon hij zich niet meer verroeren. En niet alleen hij; de hele wereld om hem heen, leek ook te zijn bevroren in het moment. Walter kreunde in het besef dat dit heel erg leek op die dromen die hem al maanden plaagden.

Het volgende moment waarvan hij zich bewust was, leek later te zijn, alsof hij even buiten bewustzijn was geweest. Tot zijn afgrijzen merkte hij dat niet alles om hem heen stil stond. Uit zijn ooghoeken zag hij de witte vormen bewegen die hij inmiddels kende. Hij probeerde zich te focussen en herkende ze als de ‘wezens’ met mensachtige proporties die hem ook in diverse eerdere dromen al geplaagd hadden. Hij zag hoe een aantal ervan de jongen met het trainingspak uit het vuilnis trokken. Een paar anderen zaten geknield rond het lijk van het meisje. Hij had nooit begrepen wie dit waren en ook nu spookte die vraag door zijn hoofd. Waren ze Engelen des Doods? Aaseter-achtige wezens uit een andere dimensies die zich te goed deden aan de nieuwe oogst? Van alles schoot er door Walter’s geest, voor alles opnieuw zwart werd.

Hij besepte dat hij weer een deel van de film had gemist, toen hij weer bijkwam. Nog steeds bewogen alleen de witte wezens zich te midden van de in de tijd gestolde wereld. Maar de beide doden waren inmiddels weg. En die bedrijvig ogende wezens hadden opeens veel meer weg hadden van werkers: de schoonmaakdienst die de boel mocht opruimen of zo. Walter probeerde scherp te stellen op één van hen en zag dat die veel meer weg had van een mens dan hij had gedacht: een persoon gekleed in een strak zittend witte overal en met een nauwsluitende helm op. Het besef dat die wezens misschien wel mensen waren, net als hem, benam hem de adem en alles werd hem nu definitief zwart voor de ogen.

II.

“Vertel nog eens over wat je is overkomen”, verzocht dokter Schwartz. Ze vouwde zoals altijd als ze iets verwachtte van Walter haar handen en leunde achterover in haar bureaustoel.

“Even kijken...”, begon Walter, die zijn gedachten probeerde te verzamelen. Hij had altijd gedacht dat je bij een psychiater op een bank -of hoe heet zo’n ding: een chaise longue- werd gelegd om je diepste zielenroerselen eruit te persen. Nou, niet bij dokter Jennifer Schwartz in ieder geval! Je zat gewoon in een stoel tegenover haar, met haar notenhouten bureau tussen hun in, alsof dit alles een doodgewoon doktersconsult was. In de bijna tien keer die hij bij haar was geweest, had hij alles op die manier moeten vertellen. Over die angstige dromen die hem uit zijn slaap hielden...

“Waar zal ik beginnen?”, vroeg hij ten slotte.

“Begin maar eens helemaal bij het begin, zodat we het complete plaatje krijgen”, stelde dokter Schwarz voor, in haar handen wrijvend.

Walter knikte en begon te vertellen. Over hoe alles een paar maanden geleden begonnen was, de nacht nadat hij een voetbalwedstrijd had bezocht. Al tijdens die wedstrijd had hij een schok gevoeld, waarbij alles heel even heel hevig leek te trillen, alsof de hele realiteit een forse dreun had gekregen. En terwijl alles om hem heen doorging alsof er niets gebeurd was, had het Walter minimaal een half uur gekost om weer bij zinnen te komen, zo angstig en uit het lood geslagen had hij zich gevoeld. En

eenzaam! Alsof hij de enige was onder de tienduizenden aanwezigen die begreep dat ze zojuist ternauwernood waren ontkomen aan een ramp.

Maar die nacht had hij dromen gekregen, die hem deden twifelen òf ze die ramp wel ontkomen waren. In die droom was de voetbalwedstrijd ontaard in een hel, toen er ergens op een tribune een vuurgevecht was ontstaan. Een gevecht dat al snel volledig ontaardde en waarvan één beeld in Walter's geestesoog gegriefd bleef: hoe twee mannen met raketwerpers om hun nek langs hem waren gerend en vervolgens de tegenoverliggende tribunes waren begonnen te bestoken. Het was een surrealistisch beeld, hoe die vuurballen daar aan de overkant insloegen! En toen kwam het moment dat precies de plek waar Walter gebukt had gezeten werd geraakt door een voltreffer. En dat was óók iets wat hij niet kon vergeten: die verbijsterende pijn; dat alom aanwezige vuur...

Over al die dromen had Walter natuurlijk al eerder gesproken met dokter Schwartz. En de dokter had hem uitgebreid bevestigd: Of hij soms veel opgekropte woede voelde? Soms zelfs fantaseerde om zelf met zo'n raketwerper los te gaan? Of was het dat hij soms hij teveel gewelddadige films keek? Maar al die vragen hadden tot helemaal niets geleid, want al die sessies met haar, hadden hem niets geholpen.

En nu moest hij ook nog vertellen over die ervaringen van eerder in de week. Het kostte hem moeite alles terug te halen, alsof hij het al had verdrongen. Alsof het ergens allemaal al minder waar was geworden na alle andere gebeurtenissen de afgelopen week. Het succesvolle etentje met Carina bijvoorbeeld, die heel blij was geweest met dat kleine doosje hele exclusieve chocolaatjes (uiteindelijk was de keuze heel gemakkelijk geweest)! Of de worstelingen die voortduurden met het ontwerp van die villa, waar hij nog steeds niet helemaal uit was...

Maar hij dwong zichzelf te blijven praten en hij merkte dat hij toch veel meer details op te rakelen, dan hij had gedacht, zodat hij uiteindelijk zeker nog een half uur aan het woord was.

"Weet u wat het meest bizar was?", vroeg hij ten slotte.

Dokter Schwartz keek hem vragend aan.

"Dat was dat uiteindelijk alles weer doorging, alsof er niets gebeurd was. Opeens was ik weer op precies dat moment, wandelend door de Bosstraat. Alsof iemand opeens de tijd weer had aangezet. Ik was zo verbaasd dat ik struikelde en toen ik opkeek, zag ik aan de overkant van de weg die jongen lopen. Je weet wel, die in dat trainingspak."

"Wat deed je?", vroeg de dokter.

"Ik stak meteen over", zei Walter, "en ik klampte hem aan. Ik probeerde hem te vragen of hij wel wist wat er zojuist gebeurd was. Die man in dat witte pak, het pistool. Maar hij keek me alleen maar aan en zei ten slotte dat ik 'koekiewaus' was..."

"Koekiewaus?", herhaalde dokter Schwartz.

"Zo zei hij het ja, koekiewaus. En toen keek hij me aan alsof ik besmettelijk was of zo, drukte me ruw weg en liep zo snel mogelijk door."

"Hoe voelde je je toen?", vroeg dokter Schwartz.

Walter, die zijn blik op oneindig had gehad, keek zijn psychiater boos aan; "Wat een vraag! Hoe denk je dat ik me voelde? Alsof ik heel snel mijn verstand begon te verliezen. Mijn grip op de realiteit!"

Dokter Schwartz keek hem langdurig aan, met een blik die Walter angst aanjoeg. Het duurde even voordat hij beseftte dat dat kwam omdat hij heel even verwarring, nee: zelfs een flikkering angst in de ogen van zijn psychiater had gezien.

“Wat een verhaal”, fluisterde ze uiteindelijk, “dat is allemaal niet niks...”

Walter kon niets anders doen dan knikken.

“Het valt me op dat er één ding anders is dan de andere dingen die je hebt verteld”, zei dokter Schwartz langzaam, “en dat is dat je vorige keer dromen had, terwijl het nu lijkt alsof je dit allemaal in het echt gebeurde, in eh...”

“Real time!”, vulde Walter aan en hij knikte. Dat was inderdaad iets wat hem ook was ingevallen.

Dokter Schwartz keek hem nadenkend aan en leek ten slotte een besluit te nemen. “Wacht even”, zei ze, waarna ze opstond en voor Walter nog iets kon zeggen de werkkamer uit liep. Door de glazen deur zag hij dat de dokter bij de balie van de receptie een telefoontje pleegde. Tijdens het gesprek keek ze enkele keren besmuikt zijn kant op.

Walter voelde opeens hoe het kippenvel zich verspreidde over zijn hele lichaam.

III.

“Dank u, en tot de volgende keer!” De verkoper overhandigde Walter over de balie een klein doosje, dat Walter meteen in een jaszak stopte. Hij keek de man, een magere vijftiger, glimlachend aan. “Nee, u bedankt!”

“Ik weet zeker dat uw vriendin het mooi gaat vinden”, verzekerde de verkoper hem.

“Een goede keuze...”, beaamde Walter, die zijn jaszak sloot en er tevreden op klopte. In het doosje zat een verzilverde ‘vriendschaps-armbandje’ zoals ze het hier in deze winkel noemden.

“Succes ermee!” En met die woorden richtte de verkoper zijn aandacht op de volgende klant.

Het was druk in het winkelcentrum, merkte Walter, toen hij de deur van de winkel uit liep. Wat wou je, het was zaterdagmiddag! Hij beseftte dat hij zich moest haasten om de laatste spullen te kopen voor het etentje vanavond bij Carina, dat voor het eerst bij hem thuis zou zijn! Hij zette er de pas in richting de dichtstbijzijnde uitgang.

Op dat moment klonk de eerste knal en het leek wel alsof hij door de grond zakte. Niet weer! Niet dit! Er klonken al snel veel meer knallen; mitrailleurvuur. Terwijl iedereen om hem heen ineens dook, in paniek raakte en alle kanten op begon te rennen, merkte Walter dat hij daar niet de geringste aandrang toe voelde. Niet na alles wat er gebeurd was... Hij bewoog zich naar de reling van de centrale vide en probeerde de bron van het lawaai te lokaliseren. Dat was niet moeilijk. Een etage onder hem renden drie wild bewegende figuren, die intussen vuurden op iets dat zich achter hun moest bevinden, zijn kant op. De kogels sloegen in tegen marmeren muurdelen, die uiteen spatten, maar Walter zag ook hoe ten minste drie of vier omstanders werden geraakt.

Het waren buitenissige figuren, die drie schutters! Het leken wel cartoonfiguren omdat ze alle drie geheel gehuld waren in kleding van één specifieke kleur: rood, groen en blauw. Zelfs hun onnatuurlijk stekelige haar had dezelfde kleur. De drie verschansten zich achter een ijskar en nu pas zag Walter vanaf zijn zichtpositie hun drie belagers. Deze waren alle drie dan weer gekleed in zwarte smokings, alsof ze obers waren van een heel duur restaurant. Ook deze drie hadden grotesk ogende wapens in hun handen, waaronder iets wat leek op een granaatwerper. Dat leek al snel te kloppen, toen er een raar hoog fluitend geluid klonk en ergens achter de ijscoke een enorme ontploffing plaatsvond te midden van een groepje van minstens tien in elkaar gedoken voorbijgangers. Hoe bizar ook; Walter zag hoe menselijk ledematen alle kanten uitvlogen.

Toen hij eindelijk zijn blik van de gruwelscene had getrokken, bleek het rode mannetje op de één of andere wijze opeens een vlammenwerper in zijn handen te hebben. Hij verspreidde een vuurkolom die zeker twintig meter reikte. Diverse omstanders kregen de volle laag en bleven ondanks dat ze in brand stonden, verbijsterend lang rond rennen voor ze uiteindelijk ineen zakten. Maar ook twee van de drie Smokings werden geraakt. Zij leken echter aanzienlijk minder te verduren te hebben en de vlammen leken niet echt vat op hun te krijgen. Eentje was zelfs nog in staat enkele salvo's met zijn mitrailleur af te vuren, voor hij door een brandende omstander (een dikke vrouw in een potsierlijke bloemetjesjurk, zag Walter) in de zij werd geraakt. Nog steeds vurend ging hij neer, terwijl de loop van zijn geweer opzij geslagen werd. Te laat merkte Walter dat de kogelregen een boog maakte die precies zijn kant op kwam. Hij probeerde nog te bukken, maar het volgende moment werd hij drie, vier keer geraakt. Hij spinde om zijn as en had al geen enkele controle meer over zijn lijf toen hij over de balustrade viel, enkele seconden leek te zweven en uiteindelijk de tegelvloer raakte met een kracht alsof hij was aangereden door een in topsnelheid aansnellende trein.

Het volgende moment waarvan Walter zich bewust was, was dat hij hard op zijn rug op iets neerkwam. Hij probeerde te begrijpen wat er gebeurde en merkte tot zijn verbijstering dat hij naakt was en bedekt onder het bloed en op een metalen tafel lag. Een moment later merkte hij pas dat er vier in witte overalls geklede mannen om de tafel stonden. Precies dezelfde witte kleding die hij eerder had gezien; alleen die nauwsluitende witte helmen ontbraken nu. En daardoor kon hij nu voor het eerst met zekerheid vaststellen dat dit echt gewone mensen waren. Zijn hoofd zakte krachteloos naar achteren en Walter staarde naar rijen de tl-balken in een hoog industrieel aandoend plafond.

“Wat een rommeltje”, hoorde hij één van de mannen zeggen.

“Eens”, klonk een andere stem, “Dat die lui hebben flink betaald voor hun narratief, betekent nog niet dat ze er zo een teringzooi van moeten maken...”

“We zijn de rest van de dag wel bezig *muppets* op te lappen”. Weer een andere stem.

Walter's hoofd, waar hij nog steeds geen macht over had, draaide opzij en nu zag hij tot zijn verbijstering dat hij zich bevond in een enorme ruimte, een fabriek leek het wel, met om hem heen nog veel meer ijzeren tafels. De meeste ervan gevuld met bebloede kadavers van... mensen als hij. En eromheen bewogen zich nog meer witte overalls.

Vervuld van afschuw wist Walter zijn hoofd weer weg te draaien.

“Zag je dat?”, hoorde hij meteen, “Het lijkt net alsof deze nog beweegt.”

“Wat een onzin!” Het hoofd van een man verscheen in Walter's gezichtveld en hij verstijfde meteen, vervuld van angst.

“Kijk, niets aan de hand”, klonk er weer, en daarna: “Aan de slag nu!” Meteen daarna voelde Walter iets in zijn romp, iets scheurends en krakends en een moment erna gleed alles weg in het zwart.

IV.

“Ik kom me melden bij mijn afspraak bij dokter Audi.”

De medewerkster aan de andere kant van de balie keek hem met een scheef lachje aan; “Meneer Audi bedoelt u...”

Walter knikte verward en zei: “Eh... Audi, ja”.

De receptioniste knikte hem vriendelijk toe en verlegde haar aandacht naar het scherm.

“Aha! Ik zie u staan, u bent keurig op tijd”, zei ze glimlachend. “Als u nog even in de kamer aan het einde van deze gang wilt plaatsnemen...”

“Natuurlijk. Dank u”, wist Walter met moeite uit te brengen. Hij liep de gang in die de receptioniste hem had gewezen en moet zich bedwingen om niet al te veel om zich heen te kijken. Hij voelde zich geïmponeerd door deze omgeving, waarin alles zo... futuristisch leek. En dat was al zo vanaf het moment dat hij voor het gebouw had gestaan; een blinkende kolos van glas en metaal waarin bouwtechnieken leken te zijn gebruikt die nog helemaal niet bestonden. Even had hij gedacht dat dit niet kon kloppen; dit kon onmogelijk het werkadres zijn van de specialist waar dokter Schwartz hem naar door had verwezen, dokter Audi. Maar de naam van de organisatie waar die man zou moeten werken stond toch echt groot in blinkende letters in de entreehal te lezen: WeberCo. Wat was dit eigenlijk voor een organisatie, vroeg Walter zich af. En meteen daarna: wilde hij dat wel weten?

Hij bereikte de wachtruimte en liet zich zakken op een bankje. Voor de zoveelste keer spookte de vraag door zich heen of het verstandig was om hier te zijn. Dokter Schwartz was duidelijk angstig en onrustig geweest bij hun laatste consult geweest en hij had meteen onraad gevoeld toen ze had gezegd dat zij hem verder niet kon helpen en dat hij met deze hele specifieke klachten naar een specialist toe moest. Daarna had ze hem het kaartje gekregen, met daarop niets meer dan de bedrijfsnaam ‘WeberCo’, de naam ‘A. Audi’ en ten slotte een telefoonnummer. Walter herinnerde zich ook maar al te goed dat hij boos tegen Schwartz had uitgebracht dat geen haar op zijn hoofd er nog maar over peinsde om hier naar toe te gaan, voor hij naar buiten was gestormd.

Maar ja... nu zat hij hier dan uiteindelijk toch...

Hij wist dat die hele vreselijke toestand in dat winkelcentrum hem uiteindelijk over het randje had geholpen. Nog niet eens zozeer die bizarre schietpartij, maar wel die scène daarna en die maar bleven terugkomen in zijn nachtmerries: die van die... enorme behandelkamer, die metalen tafel...

Alles was een droom geweest, dat moest wel, had hij zichzelf voorgehouden. Verwarde spookbeelden van iemand die vreselijk in de war is... Maar die volgende nachten, waarin hij de slaap maar niet had kunnen vatten, had één vraag hem steeds nadrukkelijker bestookt: wat als het géén droom is? Wat als er achter die realiteit zoals hij die kende, waarin hij beginnend architect was, in zijn vrije tijd aan judo deed, een beginnende relatie had met een meisje dat Carina had en in een leuk appartement woonde aan de rand van de stad, er... een andere, veel gruwelijker realiteit was? Een realiteit waarin de wereld zoals hij die kende was gereduceerd tot een decor waarin de meest vreselijke dingen konden gebeuren?

Het was iets, had Walter op een ochtend begrepen, toen hij een dreunende hoofdpijn had proberen te smoren met sterke koffie en paracetamols, waar hij niet mee om kon gaan. Nee, wilde gaan. En dat was het moment waarop hij dat kaartje van dokter Schwartz er weer bij had gepakt. En dat was de reden waarom hij hier was. Omdat deze meneer of dokter Audi, wie of wat hij ook was, misschien de enige was die hem een uitweg kon bieden uit de hel waarin hij zich bevond. Want hij wist dat dit, wat het ook allemaal was en voorstelde, moest stoppen!

Een deur in de gang opende zich en er verscheen een keurig geklede man van middelbare leeftijd in de deuropening. Hij zocht zijn blik en vroeg: “Walter?”

Walter knikte en stond op.

“Als u zo vriendelijk wil zijn?” De man die Audi moest zijn, maakte een wenkend gebaar.

Dankbaar liep Walter naar hem toe.

V.

Walter liep in een kordate pas door de Bosstraat, op weg naar de chocolatier waar hij ook al eerder was geweest. Hij passeerde een lange magere man in een trainingspak en heel even glimmerde er iets van herkenning in zijn hoofd. Kende hij die man?

Hij schudde de gedachte van zich af. Vast iemand die vlakbij woonde en hier wel vaker rondliep. Waar maakte hij zich druk over? Hij prentte zich weer in wat dokter Audi tegen hem had gezegd na de behandeling: "Probeer niet zoveel te malen. Geniet gewoon van het leven en van het moment!" Het was een les die Walter zich meteen had ingeprent en inderdaad was het na die ene behandeling van dokter Audi veel beter met hem gegaan. Die nachtmerries en rare waanbeelden waren verdwenen, alsof ze nooit bestaan hadden. En sterker nog; Walter kon zich nauwelijks meer herinneren wat ze geweest waren. Ach, wat maakte het ook uit: ze waren vreselijk in ieder geval. En het was goed dat ze verdwenen waren!

Want nu kon hij eindelijk weer zijn leven oppakken! Zoals zijn relatie met Carine. Vanavond had hij voor het eerst een etentje bij haar thuis en hij had meteen geweten wat hij moest meenemen voor haar. Precies zo'n zelfde soort doosje exclusieve chocola als hij eerder voor haar gekocht had. Een makkelijke keuze!

Glimlachend drukte hij de deur van de chocoladewinkel open en stapte naar binnen.